

V parku Velikega mesta je stal star, vegast in zaprašen paviljon. Ljudje se niso zmenili zanj in tako je žalostno sameval sredi košatih dreves. Nekega dne pa se je kar čez noč vse spremenilo. Ko so tisto popoldne pritekli v park otroci, so od presenečenja na široko odprli oči. Pred njimi je sijal od praga do strešnikov prenovljen, skoraj pravljičen paviljon! V lončkih na oknih

so rasla čudovita majhna drevesca in vrata so bila prav skrivnostna. Otroci so stali in gledali in niso mogli verjeti! Za hip se jim je zazdelo, da so se znašli v začaranem vrtu! Toda ne! Tukaj so bile vendar njihove mame, tete in babice pa strici, očetje in dedki. Ti pa so zagotovo veliko prerresni, da bi se sprehajali po začaranih vrtovih. Vrhu tega pa so tudi oni debelo strmeli v prenovljen paviljon. Torej že mora biti res, kar vidijo! Ne da bi se še kaj obotavljali, so potrkali in pritisnili na kljuko... Oglasila se je kukavica – in vrata so se odprla! »Uh, saj to je pravo kraljestvo igrač!« je vzdihnila Daša. »Zares,« so za njo zavzdihnili še drugi in očarano gledali okoli sebe. Nad njihovimi glavami so krožili golobi iz papirja, pozibavali so se lampijoni, podobni živopisanim pavom, in marionete s poslikanimi obrazi so z nasmeškom pregibale roke v pozdrav. Prostor je bil od stropa do tal ena sama skladovnica novih in že malce zaprašenih igrač: lutk, medvedkov vseh velikosti, pojočih skrinjic, avtomobilov, porcelanastih in cunjastih punčk, vetrnic, frnikol, in gumijastih svinčenih vojakov, velikih in majhnih konjev, plišastih stonog, kočij in vlakov, vitezov z zarjavelimi sklepi in... Vsega sploh in bilo mogoče prešteti! Otroci so vneto gledali naokoli, ne da bi opazili dedka, ki je stal za pultom in jih dobrohotno pogledoval. »No, ste se zdaj za silo nagledali?« jih je ogovoril. Otroci so se začudili in postalo jim je malce nerodno, ko so videli, da niso sami. »Smo,« so odgovorili. »Ali ste vi tukaj prodajalec?« je pogumno vprašala Daša. Dedek je odločno odkimal. »Ne, nisem prodajalec, ker tole ni prodajalna, veste. Lahko bi rekel, da sem popravljavec, ker je tole popravljalnica igrač.« »Smešno!« se je zahihitala Špela. »Še nikoli nisem slišala za popravljalnico igrač! Najmanj pa za popravljalca igrač!« »O, na svetu so še bolj nenavadni poklici, kot je moj,« je skromno dejal dedek. »Ali popravljate vse vrste igrač? Tudi take najbolj bolne, polomljene in oguljene?!« je nejeverno vpraševala Ivana. »Ravno take najraje popravljam!« »Aha! Že razumem. Reči hočeš, da lahko popraviš katerokoli igračo, pa bo spet takšna kot nova!« je navdušeno klepetala Daša »Seveda,« se je zasmel dedek. »Pri meni so vse popravljene igrače zmeraj takšne kot nove! Celo boljše!« »Kdaj pa sprejemaš popravila!? Mojim igračam se zelo mudi!« je nestrpno vprašala Daša in se z upanjem zastrmela v dedka. »Lahko kar takoj! Popravljalnica je že odprta in od danes naprej bo popravljala vsak dan. Za posebej hude primere pa tudi ob sobotah in nedeljah!« »Juhu!« je zavriskal Gaj. »Ravno ob sobotah in nedeljah se igrače najraje pokvarijo!« »Me veseli, da vam delovni čas ustreza,« je veselo pomežiknil dedek. Otroci pa so že hiteli skozi vrata.

Strašansko se jim je mudilo razklepetati novico o popravilnici v starem paviljonu. Odrasli pa niso bili tako navdušeni kot otroci. »No, bomo že videli kako bo,« je kimal Vidov očka, ki je bil kot mestni župan prav gotovo zelo pameten in preudaren mož. Dašina mama je samo na široko odprla oči in mrzlo pripomnila: »Popravilnica igrač nima kaj iskati v mestnem parku!« Otroci so bili zaradi tega malce potrti, vendar si niso dali pokvariti veselja.

Raje so tekli domov po igrače, ki so bile potrebne nujne pomoči. »Ko bi bili tudi doma tako urni!« je zajedljivo prhnila Špelina mama. »Ja, doma se pa vlečejo kot testo za jabolčni zavitek,« je ogorčeno dodala Gajeva teta. Medtem pa so bili otroci že nazaj v popravilnici. Razburjeno so čakali, kaj se bo zgodilo z bolnimi igračami, ki so jim ležale v naročju. Prijazni popravilalec pa ni bil videti niti malo razburjen. Natančno si je ogledoval igračo za igračo in drugo za drugo odlagal v veliko skrinjo s predalčki. Nazadnje so dobili otroci vsak svoj rumeni listek, s katerim bodo lahko dvignili popravljene igrače. »Kdaj pa... kdaj pa lahko pridemo ponje?« je izjecljal Gaj in ušesa so kar štrlela od pričakovanja. »Bo jutri zadosti zgodaj?« se je namuznil dedek. »Seveda bo!« so hitro pokimali otroci. »Na svidenje jutri in hvala za danes!« so rekli in brž odhiteli. Za vsak primer, da si dedek ne bi premislil! Naslednji dan so komaj pričakali, da so lahko stekli v park. Pred popravilnico so za trenutek obstali in nekam tesno jim je postalo pri srcu. Kaj le jih čaka za vrati? Bo prijazni popravilalec držal besedo? Kaj, če jih bo za vrati pričakal prazen in zaprašen prostor?! Z neznansko naglico so pritisnili na kljuko. Uf, kakšno olajšanje! Paviljon je bil natanko takšen kot prejšnji dan in za pultom je stal dedek in se smehljaj, ker je videl, kako neučakano so vstopili. »Dober dan!« so v en glas pozdravili. »Dober in sončen,« je odgovoril dedek. »No, kar z listki na dan! Saj vidim, da že komaj čakate,« je dodal. Najprej se je ojunčil Vid. Dedek si je ogledal listek, odprl predalček na skrinji – in potegnil iz njega živo rumen traktor, ves bleščeč se in poln vseh mogočih priključkov! »Mamica moja,« je prevzeto vzdihoval Vid. »Saj ni mogoče, da je to moj zarjaveli traktor!« »Zagotavljam ti, da je to prav tvoj zarjaveli traktor. Le malce sem ga popravil in olepšal,« se je muzal dedek. Zdaj so se roke otrok začele neučakano prerivati in rumeni listki so brez prestanka romali v dedkove roke. Špela je presrečna stiskala k sebi puhastega belega medvedka, ki je bil prej ves oguljen in umazan in brez enega ušesa. Luka je kar na tleh poganjal gasilski avto in pritiskal na popravljeno sireno. Gaj je pripravljaj turnir štirih vitezov, ki so se bleščali v sijajnih oklepih, prej pa so le žalostno škripali z zarjavelimi sklepi. Ivana je objemala svojo staro lutko, ki je bila zdaj spet zdrava in je lahko hodila! Daša je vrtela svoj mlin, ki je zdaj imenitno klopotal in zapiral in odpiral oranžne lopute! Skratka, otroci so bili tako srečni, da je celo popravilnica od veselja cingljala z zvončki nad vrati. »Ti si pa zagotovo čarovniški dedek« je sila resno dejala Špela in občudujoče pogledala dedka. Ta pa se je le nasmehnil v belo brado: »Če delaš z ljubeznijo, je zmeraj ob tebi tudi dobra čarovnija!« »Kaj pa denar, saj vendar ne moreš delati zastonj!« se je domislil Vid. »Saj res, koliko ti dolgujemo?« je vprašala Daša. »Tega, kar delam jaz, ne moreš delati za denar,« se je nasmehil dedek. »Lahko pa me kako drugače razveselite.« »Kako, kako naj te razveselimo?!« vseppek vpraševali otroci. »No, pa pogledjmo! Lahko bi mi pomagali zalivati tale drevesca na oknih. Pa tudi za velika drevesa v parku je treba skrbeti in jih imeti rad. Kajti nič, prav nič ne raste brez ljubezni,« je modroval dedek in se cukal za belo brado.

Otroci so nekaj časa molčali in razmišljali. Mame in očetje po navadi zmeraj govorijo o denarju, kadar je treba kaj plačati. Dedek pa si je zaželel tako neobičajno plačilo! Tuhtali so in tuhtali, potem pa je Daša odločno stopila proti dedku, mu pomolila dlan in rekla: »Udari, dedek! Velja tako kot si rekel!« »O, to me pa veseli,« je dedek krepko udaril v Dašino dlan. »Tudi nas zelo veseli!« si zdaj zaklicali otroci. In tako so v Velikem mestu zaživali čisto drugačno življenje. Otroci so večji del svojega prostega časa preživeli v parku, ki je bil ves oživiljen in spremenjen. Kot bi z dedkom in njegovo popravljalnico oživel tudi vse drugo. Dedek je dan na dan popravljaj in ozdravljaj stare, polomljene in oguljene igrače, otroci pa so pridno zalivali drevesca na oknih paviljona. In vsak dan so raje imeli poti in drevesa in trave in grme velikega parka. Skrbeli so zanje s takim navdušenjem, da čuvaj v parku sploh ni imel več pravega dela. Zato je dostikrat posedal v popravljalnici in pomagal dedku pri delu. Vendar pa odrasli – kot pač odrasli – niso bili videti posebej navdušeni nad spremembo svojih otrok. Preveč da posedajo v parku, so rekli. »Sploh, to ni nobena disciplina!« »Ta popravljalnica igrač sredi mestnega parka, to vendar ne gre!« »Pa še ta čudaški dedek! Od kod neki se je vzel!« »In kdo mu je dal dovoljenje za delo!« Dašina mama je sklenila, da tako ne gre več naprej. Treba je takoj in nujno nekaj ukreniti. Sklicala je neodložljivi tajni sestanek staršev Velikega

mesta. Predsedoval mu je seveda Vidov oče, ki je moral biti kot mestni župan na tekočem tudi z vsemi tajnimi zadevami. Na sestanku so nepreklicno ugotovili, da popravljalnica igrač škodljivo vpliva na otroke. Zaradi nje preveč mislijo na igro in premalo na šolo in druge resno resne zadeve. To vendar ne gre! »Nadalje, tale popravljalnica sploh nima dovoljenja za obratovanje v mestnem parku« se je razburila Dašina mama. »Pa tale, tale popravljaivec, ali kako se mu že reče, je še posebej sumljiv, ker dela zastonj. Kaj takega je zmeraj zelo sumljivo!« je mahala z rokavico Špelina mama. »In sploh mora biti nekakšen čarovnik in delomrznež skupaj, da ima tolikšen vpliv na naše otroke!« se je stresla Dašina mama in zgroženo utripala s trepalnicami. »Pa še čuvaja v mestnem parku je navadil lenuhariti, kar je huda kršitev delovne pogodbe« je razkladal Gajev oče, ki je imel zmeraj prav, saj je bil pravnik! »Sploh pa, mili moji, namesto tele neugledne popravljalnice bi imeli v paviljonu kaj bolj imenitnega! Modni salon... ali kavarno... ali »salon debate« - hočem reči lepotni salon,« je razpredala misli Dašina mama in z razprtimi očmi pogledala v župana. In tako naprej in naprej, dokler in bilo sklenjeno, da morata popravljalnica igrač in njen popravljaivec nemudoma iz mesta. Paviljon pa bodo na veselje vseh in mestu v okras preuredili v imeniten kafebar.

Na srečo je čuvaj parka še pravočasno obvestil otroke o tajnem sestanku odraslih. Zato so nanj – neuradno – vtihotapili tudi svojega prisluškovalca Gaja. Spodobno ali ne, zgodilo se je, da je bilo prisluškovanje za žametno zaveso v občinski sobi zelo koristno. Gaj je ves čas obupano zavijal z očmi, saj kaj drugega ni mogel. Potem pa je stekel v paviljon, kjer so ga čakali otroci, dedek in mestni čuvaj. Nezaslišana zarota odraslih, ki jo je razkril Gaj, je otroke sprva popolnoma ohromila. Poklapano so sedli in obupano strmeli v dedka. Ta je nekaj časa zamišljeno zrl predse, potem pa preudarno spregovoril: »Odrasli so že od nekdaj mojstri za ustvarjanje težav.« »Ampak, dedek, s tem si ne moremo nič pomagati. Treba je nekaj storiti. Popravljalnice in tebe ne damo!« se je razhudila Daša in pri tem zažarela v ušesa kot razpihana žerjavica. »Hm, nekaj imam v mislih. Samo ne vem kako bo. No najbolje je, da poskusimo, pa bomo videli,« je sam pri sebi mrmral dedek. »Prosim, prosim, naredi že kaj! Saj ne moremo kar takole sedeti in gledati, kako nas bodo naplahtali,« so križem kražem kričali otroci. »No, no! Obljubim, da bom še nocoj skušal nekaj malega postoriti. Ampak zdaj nič več ne sprašujte in hitro domov! Manj veste bolj bo zaleгло!« je odločno dejal dedek in jih prijazno spremil do vrat. »Oh, ko bi že bilo jutri!« so zavzdihnili otroci in žalostno zapuščali popravljalnico. Naslednjega dne pa se je v mestnem parku zgodilo nekaj tako nenavadnega, da tega niso pomnili niti najstarejša drevesa! V parku je namreč kar mrgolelo odraslih. Videti so bili strašansko razburjeni. Kot obsedeni so divjali po stezicah, tulili namesto govorili, krilili z rokami, cepetali z nogami, zavijali z očmi – skratka, počeli so vse tisto, kar se odraslim ne spodobi! Otroci so se rinili med njimi in prisluškovali pogovorom, pa jih še opazili niso. Le kaj se je zgodilo? Celو mestni župan se je zelo nenavadno vedel. Med ihtavim govorjenjem se je namesto na klop, usedel kar v koš za smeti, pa to ni nikogar vznemirilo! Kaj takega se v velikem mestu še ni primerilo! Na zadnje so otroci vendarle izvedeli, kaj je obsedlo odrasle.

Naj se sliši še tako neverjetno, vsega so bile krive nenavadne sanje. Takšne, ki jih sanjaš v postelji ko zaspiš. Izkazalo se je namreč, da so to noč v Velikem mestu prav vsi odrasli na moč podobno in moreče sanjali. Sanjalo se jim je, da jih strašijo igrače iz otroštva. Stari medvedki s podstrešja, pozabljene punčke iz cunj, polomljeni mlini in obtolčeni svinčeni vojaki, izgubljene frnikole in razbite porcelanaste lutke so to noč oživele in vkorakali v njihove postelje. Ščipali so jih za ušesa, vlekli za lase, cvilili, ropotali in tulili in tako mlo jokali, da bi še kamen vztrepetal. Sanje so bile tako žive, da

so vsi prisegali, da to sploh niso bile sanje, ampak resnica! Ko so tako tako razburjeni obstali sredi s soncem obsijanega jesenskega parka, so se nenadoma zelo živo spomnili svojega otroštva in svojih pozabljenih igrač, ki so obležale kdo ve kje na zaprašenih podstrešjih in v temnih kletih. In postali so čudno otožni. »Le kje je moj oguljeni medvedek z zlomljeno nogo!« je žalostno zahlipala Špelina mama. »Pa moj dobri stari pajac iz cunj,« je ganjeno zamrmrala Dašina mama. »Kje neki so moje poslikane in oglodane kocke,« je otožno vzdihnil župan. Tako so se vsi po vrsti spomnili svojega že skoraj pozabljenega otroštva in svojih davno zavrženih igrač. Sklenili so, da jih poiščejo. Prebrskali so podstrešja in kleti, potem pa zelo sramežljivo z majhnimi zavoji pod pazduho, odhajali v popravljalnico. Močno so si želeli, da bi dedek skrbno obnovil pozabljene igrače njihovega otroštva. Dedek se je zelo narahlo smejal, ko so drug za drugim prihajali po pomoč. Seveda jim je z veseljem ustregel in prenovil oguljene igrače, da so bile spet takšne kot nekoč. Kar klicale so, da bi se igrali z njimi. Zdaj ni nihče več niti omenil, da bi bilo treba popravljalnico igrač zapreti in dedka izgnati iz mesta. »Kje pa,« so rekli odrasli. »Popravljalnica in dedek sta vendar največja mestna znamenitost! Predvsem pa zelo dobro vpliva na otroke in odrasle!« Tako se je popravljalnica končno za zmeraj naselila v velikem mestu. To je edino mesto na svetu, kjer imajo starši veliko časa za svoje otroke in celo čas, da se z njimi igrajo. Z igračami in brez njih. Imajo pa tudi čas in ljubezen za drevesa v velikem parku, ki je vedno večji in lepši in bolj dišeč. Obiskovalci iz drugih mest se kar ne morejo nadihati lepote in prostosti, ki vladata v Velikem mestu. »Če delaš z ljubeznijo, je zmeraj ob tebi tudi dobra čarovnija!« jim odgovarja dedek in pri tem zarotniško pomežikne otrokom.

Wikivir

Kategorije: Objavljeno s pisnim dovoljenjem Dela-P Bina Štampe Žmavc